

MÁR
TUDOK
OLVASNI

—
3.
SZINT

Elekes Dóra
**A MACSKAGRÓF
ÉS A KONYHALÁNY**

Metzing Eszter rajzaival

MÓRA

Elekes Dóra

A MACSKAGRÓF ÉS A KONYHALÁNY

MÓRA
KÖNYVKIADÓ

1.

Hetedhét országon túl, ahol az olyan teremtmények laknak, akik nincsenek, és ahol megtörténik, ami nem történt meg, élt egyszer egy király, és annak volt egy lánya. Az öreg király a végtelenségig és még azon túl is szerette gyermekét. „Oly szép vagy – mondogatta –, mint az álom, egyem a kis pofidat.” És a királylány tényleg szép volt, hiszen az emberek szépek. „Olyan okos vagy – mondogatta –, mint a Nap, egyem a kis pofidat.” És a királylány tényleg okos volt, hiszen az emberek okosak. „Oly különleges vagy – mondogatta –, mint a jávai kancsil, egyem a kis pofidat.” És a királylány tényleg különleges volt, hiszen az em-

berek különlegesek. „Senki hozzád fel nem ér!” –
tette hozzá mindig az öreg király.

A királynő örült ugyan, hogy ilyen remekbe
szabott királynő ő, azonban voltak kétségei.

– Ha olyan szép vagyok, hogy senki hozzám
fel nem ér, ki fog velem játszani? – kérdezte édes-
apját.

– Minek neked játszótárs, édes lányom – felelte
az öreg király. – Maradj itthon, pödörgesd a pillád
világnak gyönyörűségére.

És a királylány otthon maradt, és pödörgette a pilláját világnak gyönyörűségére.

- Ha olyan okos vagyok, hogy senki hozzám fel nem ér, ki fog velem játszani? - kérdezte egy másik alkalommal, és az öreg király így felelt:

- Minek neked játszótárs, édes lányom, maradj itthon, forradalmasítsd a tudományt világnak gyönyörűségére.

És a királylány otthon maradt, és forradalmasította a tudományt világnak gyönyörűségére.

- Ha olyan különleges vagyok, hogy senki hozzám fel nem ér, ki fog velem játszani? - kérdezte egy harmadik alkalommal, és az öreg király így felelt:

- Minek neked játszótárs, édes lányom, maradj itthon, ragyogd be a házat világnak gyönyörűségére.

És a királylány otthon maradt, és beragyogta a házat világnak gyönyörűségére.

Egyetlen társasága volt csupán: Schrödinger gróf, a macska, akinek kilenc élete volt, és oly könnyedén járt-kelt közöttük, mint aki épp csak a nagymamájához ugrik át palacsintázni. A királylány nagy tisztelője volt Schrödinger grófnak; neki köszönhette, hogy gyerekszobája magányában nem buggyant meg teljesen: mert a macska, valahányszor többi nyolc életének valamelyikéből visszatért, aprólékosan és élvezetesen beszámolt róla, mi hogyan esett odaát, abban a másik történetben.

2.

Telt-múlt az idő, a királylány serdülőkorba lépett. Kigömbölyödött, puha kislányhaja dús, a bőre problémás lett, és legszívesebben naphosszat szundikált volna. Miután édesapja beíratta a környék legjobb királylányképzőjébe, egyre többen legyeskedtek körülötte, mindennap más királyfi kísérte haza az órák után. Útközben a szokásos dolgokról beszélgettek – az országaikat benépesítő teremtményekről, politikáról, tudományról, háborúkról. (A királylányt inkább a teremtmények meg a tudomány érdekelték, a politika meg a háborúk kevésbé. De azért ezekről is szívesen elbeszélgetett.) Közben azonban így morfondírozott magában: „Na vajon ehhez a királyfihoz mit szól majd édesapám?”. Az öreg királynak

ugyanis az volt a szokása, hogy délutánonként Schrödinger gróffal az ölében kiült a palota nár-ciszokkal szegélyezett tornácára, és leste, ki lesz az aznapi lovag. Jó alaposan megnézte magának, miközben a fiatalok a kapuban búcsúzkodtak, majd amikor a királylány beért a kertbe, hango-san kritizálni kezdte.

„Micsoda egy hájpacni!” – mondta egy kövér-
késre. Egy sovány magasnál azt kérdezte: „Fiatal-
ember ez, vagy zsiráf?”. A harmadikat, egy töm-
zsit, így fitymálta: „Könnyebb átugorni, mint
kikerülni!”; a negyediket, egy sápkórost, pedig
így: „Ez meg micsoda, netán emós?”. Az ötödiket,
aki szemüveget viselt, azzal intézte el: „Némmán
a kis hemüvét!”. A hatodikkal az volt a baja, hogy

